

Poštšina plačana v gotovini.

MARIJIN LIST

MARIJIN LIST

Pobožen mesečni list. Izhaja vsaki mesec 8. na spomin petdesetletnice razglasenja verske istine od Marijinoga nevtopenoga poprijetja, ki se je obhajala l. 1904, dec. 8. Te den je Marijin list kak prvi pobožen slovenski list Slovincem Slovenske Krajine do rok dani.

Namen Marijinoga lista je širiti Marijino čast i s čistimi dohodki podpirati Dom duhovnih vaj, posvečen sv. Družini v Slovenskoj krajini, kak i sirotišnico Defeta Marijike v Turnišči na tolažbo razžaljenom Srca Jezušovomi.

Marijikin Ogracek je versko-vzgojna priloga Marijinoga Lista za mladino, naj se po njenih navukaj srca mladine napunijo z jakostmi Marijine mladosti.

Cena: na skupni naslov 16 Din., na posameznoga 20 Din., v inozemstvo 40 Din. letno. V inozemstvo se pošila z Novinami za 100 Din letno.

Kalendar Srca Jezušovoga brezplačno dobi vsaki naročnik, ki je plačao naročnino i bo l. 1938 tudi naročnik. Naročnina se do konca junija vsa mora plačati.

Duhovne dobrote. Za naročnike Mar. Lista se služijo večne meše v Celji, Grobljah i v Soboti, tjedensko edna v Črensovcih i dnevne v Linzi v „Seraphinskom dobrodelnom društvu“, štero da letno za svoje kotrige več jezer svetih meš služiti. Vsakoga naročnika potrebe se sklenejo v tjedensko svefo mešo, naj je samo naznani na vredništvo.

Vrednik: KLEKL JOŽEF, vp. pleb., Črensovci, Slov. krajina.
Tiskarna Balkányi Ernesta v Lendavi.

D a r i.

Na dom sv. Frančiška v Črensovcih so darivali v Din. sledeći:

Ošlaj Barica Filovci iz Francije 1.25, Mlinarič Barica Bratonci, y zahvalo za ozdravljenje 10, Žilavec Rupert Francija 10, Hozjan Matjaš, Črensovci za stolico cerkveno 20, iz Žižkov: Stanko Ivan 5, Škafer Ana 1.50, Tibaut Martin 1, Prša Ivan 2, Prša Kata 1, Čurič Ana 0.25; Sarjaš Ivan, Trnje 10, Gjura Jožef, Sr. Bistrica 10, Tivadar Bara, Francija 3.50, Dr. Kočar Josip, Zagreb 50, Bencik Terezija, Satahovci 50, Gaber Ema, Čačak 1, Turza Pavla, Čačak 1, Horvat Alojz, Krupljnik iz Francije 10, Maršič Ivan, Trnje iz Francije 25, Pucko Marija, Ivanci iz Francije na čast sv. Maloj Treziki, naj liibi stariše šče dugo živejo 23.75, Seruga Janoš, Francija 13, Forjanič Ana, Motovilci iz Francije 10 frankov, Glavač Aranka, D. Bistrica iz Francije 10 frankov, Horvat Karol i njegovi sestri, Agneza i Terezija, Dolič iz Francije vsaki 5 frankov. Penez poslao iz Francije Tivadar Štefan i odbori izroču g. dekan Jerić Ivan iz Turnišča. Mekiš Roza, Trdkova y zahvalo 5, Črpnjak Gizela, Trdkova y zahvalo 5, Kreslin Martin, G. Bistrica iz Francije 10, Virag Marta z možom, Žižki iz Francije 70, Železen Ivan, Kupšinci 34, Lepoša Ana, Tešanovci iz Francije 9, Vučko Aga, D. Bistrica iz Francije 5, za 3 dreve dobleno 20, Žunič Ignac, Črensovci nabrao 23.75, darivali so: Kozlar Martin 0.50, Halas Ana 2, Kramar Ivan 2.50, Čurič Roza 2, Sarjaš Andraš 2, Tibaut Treza 0.25, Raj Štefan 0.25, Hozjan Ana 0.25, Gabor Štefan 0.25, Gabor Štefan 0.25, Kustec Štefan 0.25, Rous Matjaš 0.50, Kustec Matjaš 0.25, Zelko Štefan 0.25, Zelko Matjaš 0.25, Kolenko Jožef 0.25, Salay Verona 0.25, Kolenko Matjaš

LETO 33.

8. FEBRUARA 1937.

ŠTEV. 2.

Mamika, potolaži svojega Jezušeka.

Svečnica. Mamika, Jezušeka si nesla v jeruzalemsko cerkev, da spuniš predpise staroga zakona. Dužna ne si jih bila, ar si mati Zveličtelova, božega Sina, ki je nastavo boži novi zakon. Spunila si pa te predpise, ar je tak želo tvoj Jezušek, ki se je šteo ponižati i se veseliti tvojoj poniznosti. On se poniznosti neizmerno veseli, žalosti ga pa gizda naša. Pa keliko je gizde na sveti! Keliki niti Bogi neščejo vervati zavolo gizde. Nikdar ne bi bilo nledna krive vere, če bi bili ljudje ponizni. Gizda je gnala v odpad od vere Jezušove. Nikdar ne bi divjao kruti komunizem, če bi duše bile ponizne. Ponizna duša je zadovolna, ponizna duša rada spuni vse zapovedi, ponizna duša tisto žele svojemi bližnjemi, kak i sebi.

Gizda drži milijone vkraj od Jezusa. Gizda milijonom zapira srčna vrata pred verov Jezušovov. Gizda je raztrgala jednost Cerkve i gizda drži to raztrganost gor. Gizda prazni cerkve i napunjava grešne prilike. Gizda vrača vkraj od poslušanja božih navukov i gizda reže po petkaj i zapovedanih postnih dnevaj meso v tanjeri. Gizda vodi neštete za zaslužkom na škodo siromakov, ki nemorejo zavolo njih do dela priti, gizda vničavle stare, pobožne navade i vpelava moderne grešne.

*Mamika moja, koliko trpi tvojega Jezušeka Srce zavolo
človeče gizde! Keliko dūš njemi odtūji, odrta i pogūbi gizda!
Smilūj se ga! Preženi iz naših src vsako klico gizde i posadi
nā njeno mesto zdravo i močno klico poniznosti, tiste poniz-
nosti, z šterov si se ti Bogi dopadnola, ka si njegova mati
postala. Mamika, daj nam ponizno srce, ka ž njim potolažiš
svojega Jezušeka od gizde razžaljeno Srce!*

Življenje Blažene Device Marije, Matere Bože, Naše Kralice.

(Po nazveščenji same nebeske Kralice napisala
castitliva boža službenica: Marija z Agrede.)

Tretja kniga.

22. *Ivanovo rojstvo i sodelivanje Marijino.* — Od Ivanovo-
ga poprijetja do njegovoga rojstva je preteklo devet mesecov i
devet dni. Po rečaj sv. evangelista Lukača, ki prle guči od Ma-
rijinoga povratka domo, nego od Ivanovoga rojstva, se vidi, da
je red dogodkov bio inačiši. Ali itak se Ivan krstiteo rodio,
dokeč je prečista Devica bila v hiži Zakarije i se komaj nato
povrnola v Nazaret. Lukač ne šteo prekinoti zgodovino Ivano-
voga življenja s tem, da guči od Marijinoga povratka i da za-
vrši prle zgodbo Marijino i da nato komaj dale piše od Ivana.

Z neznatnimi bolečinami se javi pri Elizabeti Ivanovo roj-
stvo. Ona obvesti od toga Marijo, a zavolo poštūvanja nej pro-
sila, naj njoj ona osebno pomaga. Marija teda ne bila v sobi,
gda se rodio Ivan, nego je pomogla pošilajoč plenice i prte v sobo.

Ivan je bio popunoma razvito dete. Njegovo rojstvo je bilo
čistejše kak rojstvo druge dece. Zdaj pride Marija iz svoje so-
bice k Elizabeti, da njoj čestita. Maloga Ivana vzeme na roke i
ga prikaže Gospodi. Dete, puno Dūha Svetoga, skaže Mariji
notrašnje i zvūnešnje poštūvanje z nežnim poklonom svoje gla-
vice i pokloni se skritomi Bogi, ki se njemi objavo s posebnov
svetlostjov. Marija je molila, naj Bog izlije svojega dūha na to
dete, da zamore verno vršiti zvanje, za štero je odebrano. Pri
toj molitvi se Marija zamekne. Dete pritisne na srce s prisrč-
nov želov, da zamore naskori obimati tūdi svoje. Elizabeto je
te čin prisrčno geno. Svoje čūdovito dete gleda v naročaj one,
ki je bila do nekše mere bole njegova mati, nego ona. Srca
obeh mater gene lūbezniva skladnost, pri šteroj je sodelivao
tūdi novorojenec. Z nedužnimi kretnjami pokaže on radost svo-
jega srca, z blaženim nasmehom se pokloni Kralici nebes, od
štere se ne dao odtrgnoti. Marija je obimala dečake, a kūšnola
ga ne: svoje čiste vūstnice je čuvala za svojega božanskoga Sina.

Gda se zvedilo za rojstvo Ivanovo, te so prišli prijatelje i
sosedje, da roditeloma čestitajo. V hiži je bila popuna sreća.
Porod deteta po telkih letaj se držao za čūdo. Zakarija je bio
toti ešče nemi, ali svojo radost je kazao z znaki.

23. *Marija vči Elizabeto.* — *Dete je obrezano, dobi ime.* — *Zakarija prđrokuje.* — Elizabeta se pomirila s tem, da se Marija pripravi na odhod, ali zaprosila jo je za navodilo, kak naj vse svoje življenje i delo opravlja po božoj voli. Marija zádovoli nje-noj prošnji na najlepši način. Razloži Elizabeti bogato nagrado, ki jo je dobila i s šterov se srečno družila. Prosila je, naj Eli-zabeta zdigava svojega dūha i preporoča neizmernoj dobroti božoj lūdi, ki jih je On stvoro iz ničesa. Posebno naj se zaveda, kak je Bog s tem spoznanjom razsvetlo Marijo i Elizabeto. Zato naj njoj bo dužnost, da svoje srce popunoma odcepi od zemel-skoga, da se zamore zdignoti do Onoga, ka je božansko. Naj bo pripravljena na prihod Gospodov, da Ga radostno sprejme, brez tiste boleče sile, ki jo čūti dūša, gda se loči od tela. Za-kariji naj vdano slūži, a svojega sina naj prikažuje vsakši čas Stvoriteli. On de velki prorok, ki de goreče i verno brano za-kon. Marijin lastivni Sin de ga lūbo, kak najvernejšega, obsiple ga z dobrotami svoje vsemogočnosti i včini ga za velkoga i čūdovitoga i odkrije njegovo svetost celomi sveti. Elizabeta naj se trsi, da v svojoj hiži i med prijatelji napreduje slava Boža, da se zavzeme za siromake i da njim deli od svojega odviška. V težavaj naj ne gūbi vūpanja. Z vsemi naj bo potrpliva i po-nizna. Zaproši jo, naj javi njenomi zaročniki Jožefi, da pride po njo i da jo odpela domo. Zvūn toga naroči presveta Devica Elizabeti, da de se njeni sin zvao Ivan.

Elizabeta izjavi svojoj prijateljici, da njoj dugūje najvekšo hvalo pa jo zagotavlja, da prepūšča Gospodi nagrado za njeno lūbezen.

V tom se zberejo številni rojaki Zakarijovi, da se ž njim tanačivajo, štero ime dobi dete. Ar je Zakarija bio nemi, zato je Elizabeta morala voditi zbor. Vsi so njoj skažūvali visiko po-štūvanje. Druženje z Marijov jo tak presvetlilo, da je ž nje-noga lica sijao odsev preobraženja. Po Elizabetinoj želi je bila navzoča Marija. Navzoči so nej dosta gledali na Marijo, ali Eli-zabeta je ne pūstila z oči, ar je čūtila, da od nje zavisí odločba.

Neštérni od navzočih so šteli, naj dete dobi očino ime, Zaharija. Elizabeta je predlagala, naj se zove Ivan, ali odvrnoli so njoj, da nišče v Zaharijovoj družini ne bio Ivan. Nato Zaha-rija poišče deskico i napiše na njo: Ivan njemi je ime. Kak je to napisao, se Marija poslūži moči, ki njoj je bila podeljena i zapove Zahariji, naj spregovori. Tak je henjala kazen za nevero, ki jo Zahariji nazvesto nadangeo Gabriel, a Marijin zagovor jo odpravo. — I Zaharija, deteta oča, se napuni z Dūhom Svetim i prerokuje govoreči: „Blagoslovljen Gospod Bog . . .“ V teh božanskih izrazih blagoslova so bile najglobše skrivnosti proro-kov od božanstva, vtelovljenja i odrešenja Jezuša Kristuša. Za-harija, razsvetleni po Dūhi Svetom, je popunoma zapopadno važ-no vsebino teh reči. Posebno je spoznao zedinjenje obeh narav i je gledao z nadnaravnov jasnostjov, kak se ta velka skrivnost spunila v Marijinom naroči. Njemi je bilo jasno tūdi zvišenje človečanstva večne Reči s pomočjov zmage, ki de jo slavio

Kristuš, kak Bog i človek, gda podeli človečanstvi rešenje, kāk je bilo obečano Davidi. Bilo njemi razjašnjeo, kak je to obečanje objavljeno sveti od začetka s prorokbami svetih prorokov. Iz teh i drugih velikih notrašnjih razsvetlenj so izhajali navdūšeni govori, z šterim je Zaharija dokončao svoje mučanje. Nešterni od navzočih so bili ravnotak razsvetljeni z žarki božanske svetlosti, po šteroj so spoznali, da Mešijaš prihaja i da se spunjavajo stare prorokbe. Nadale, da je dečak, na šterom se zgodila prva verska slava, za velika odrejeni. Te dogodek je bio splošno poznani v judejskih goraj.

Dve potrebni knigi.

Eden kmet se je navolo obdelavati zemlo pa si je pravo: V mesto bom šo, dobim službo v kakšoj pisarni i prijetno življenje bom meo. Resan ide v mesto, sprejmejo ga v edno pisarno. Lūdje so prihajali, trbelo bi napisati to i ono, nego siromak kmet se je nikaj ne razmo na takše stvari. Ščista razumlivo! Prle, kak človek šče kaj znati, kakše delo opravlati, se mora več ali menje včiti, ar znanje nam je ne prirojeno.

Mi smo od Boga na svet postavljeni, da vršimo veliko delo, za štero nas čaka lepa plača. Zato smo na zemli, da živemo po božoj voli i da potom pridemo v nebesa. Da bomo pa mogli po božoj voli živeti, moramo poznati Boga, moramo zvediti, ka je Njegova vola. Vse to nas vči sveta katoličanska Cerkev. Vči nas to po svojih dūhovnikaj i po naših starišaj. Prve navuke i navodila za življenje po božoj voli smo dobivali od matere. Nato, kda smo hodili v šolo, nam je namestnik boži širio spoznanje od Boga i vlevao v srce lūbezen do Njega. Kak odrasli, čujemo reč božo s predganice.

Pol vōre v ednom tjedni čujemo zveličavne istine. Včasih pa šče nemremo niti biti pri predgi i krščanskem navuki. Zvūn toga pa tūdi dūhovnik nemre v tak kratkom časi vsega razložiti. Ka se zavolo toga dogaja? To, ka naše znanje božih reči kaple, se menša. Ne čūdno! Človek je ja pozabliv i v časi 20, 30 let se vnogo pozabi. Mislite si, da eden uradnik zatem, kda je napravo izpit iz svoje stroke, nikdar več ne pogledne zakonskih določb i predpisov. Keliko v tom časi pozabi. Zato se zna zgoditi, da bo v tom časi takše stvari delao, ki so popunoma proti določbam.

Da naše znanje božih istin, krščanskoga navuka ne spadne, mamō dober pripomoček, za šteroga pa se dozda nesmo dosta brigali. To je tiskarna, reč, kniga. Tū prideta v račun posebno dve knigi.

Prva, jako važna kniga za nas katoličance, je katekizem. V toj tenkoj knigi je vnogo, vnogo več istin, kak v debelih knjaj poganskih i sveckih modrijašov. Vse istine od Boga, štere spoznamo s svojov pametjov i štere je Bog nazvesto po prorokaj i Sinī svojem, so v katekizmi kratko i jasno povedane. Kakše naj

bo naše življenje, da bo Bogi po volji, določajo bože i cerkvene zapovedi, navuk od dobrega i kak naj se čuvamo greha. Da moremo božo volo spunjavati, nam katekizem našteva sredstva i molitev, svestva, blagoslovila. Dava nam navodila, kak naj den preživemo, se vdeležujemo sv. meše, živemo vse leto s Cerkevjom.

Druga potrebna kniga so zgodbe sv. pisma. V katekizmi so navuki, kak trbe živeti, v sv. pismi pa vidimo, kak so ljudje po takših navukaj živeli. Sv. pismo moramo gledati kak božo reč, pisano nam ljudem, ar je ta kniga pisana po navdehnenji sv. Dūha. Če radi čtmo novine, povesti i druge knige s posvet-nov vsebinov, ali te ne bomo radi čteli božega pisma, posla-noga človečemi rodi?

Tevi dve knigi sta veliki pripomoček, da bomo poznali krščanstvo. Dužni smo živeti po krščansko. Nego, kak pa naj živemo po krščansko, če krščanstva ne poznamo? Vsaki je obvezan, da dosegne cio — krščansko življenje —, zato mora vsaki tūdi vporabiti sredstva, ki pelajo k cili. Jako dobro sredstvo sta katekizem i zgodbe sv. pisma. Zato:

Vsaka katoličanska družina naj ma tevi dve knigi. Kda deca henjajo v šolo hoditi, se, na žalost, dostakrat dogaja, da pridejo katekizem i zgodbe na hišo, gde je moli razjejo. Niti ednomi pri hiši ne pride na miseo, da bi záto včasi dobro bilo, te knige si v roke vzeti. Dragi, prosim Vas, napravite to, ka Vam zdaj napišem.

Če teh dveh knjig nimate, si jih preskrbite. Jako dobro bi bilo, če bi meli tiste Zgodbe sv. pisma, ki jih je izdala Mohorova družba. A vnogi si jih ne bi mogli kúpiti, četūdi bi šče bila v zalogi, zato pa bi bile zadosta bar tiste, ki se nūcajo v šoli. Če pa te 2 knigi že mate pri hiši, poiščite jivi i določite njima stalen prostor v sobi, tak ka si jivi lejko vsaki čas v roke vzemete. Biti pa morata na takšem prostori, da se ne zamažeta i raztrgata. — Vsaki tjedem se gotovo najde bar kratke pol vōre, da se pred celov družinov naprej vzemeta tevi knigi. Preč-tejo se pitanja i odgovori v katekizmi, keliko jih ravno tvori edno celoto. Ne se vam trbe ravno na pamet včiti, nego po-trūdite se, da si bar dobro njihov pomen zapomnite, da bote na priliko znali, kda je i kakši je post, kak je z dužnostjov nedelske sv. meše itd. Nato se prečte edna ali dve zgodbi iz sv. pisma, iz štere se potrudimo za sebe, za svoje življenje najti dober navuk. Malo trūda, dosta haska! Zdaj v zimskom časi jako lejko najdete vsaki tjedem, šče večkrat, ne samo ednok, pol vōre za svojo krščansko izobrazbo. Kelko nepotrebnoga se klepeče po zimskih večeraj! Nūcajmo čas, dokeč ga mamo, bole pametno!

Premislite i včinite! V vašo korist bo!

— kn —

Sv. Ivan Vianney, arski plivanoš.

Težak i noeski pobegjenec.

Gda je vodstvo Francije prišlo v roké generala Napoleona, so se pali odprle cerkve i pregnani duhovniki so se vračali nazaj.

Tak se je tudi v Ecully-ji odprla cerkev na velko veselje katoličancov. Pali so syetili nedele, ne kak dozday vsakši deseti den. Večni posvet je zatrepetao pred velikim oltarom.

Vianneyova družina je z drugimi vred hodila k meši v Ecully. Tū je vido Ivan Marija, kak je vnožina lüstva želna, na novo sprijati božo reč, s skrbjov se je spitavao, ali bo gda zadosta apōštolov, ki bi delili tem jezeram lačnim krūh evangelija, ar je preganjanje jako skrcilo število duhovnikov. Zato je stalno proso Boga za zadostno število duhovnikov. I Bog je dobrovolno poslušno njegovo prošnjo, kak si niti sam ne mislo. Ali njegov čas šče ne prišeo, da bi se ločo od doma. Življenje na vesi i pelda starišov sta šče ne dokončala to, ka mata dati tomi dečaki.

Tūdi njegovo žmetno težačko delo je bilo pri pogledi na cerkev, ležejše, či tudi je bio ves zmantrani.

Zdaj, gda je postao vekši, je mogeo pastirstvo nehati mlajšoj sestri i brati. Z lūbeznostjov je delao na očinoj zemli, na njivaj, ki samo kmetskom i mladeneci prinese pisano življenje po raztepenom imanji.

Kak so se vrstili letni časi, tak se je nabiralo delo. Prijao je vsikdi za delo, gde je trbelo. Orao je na njivaj, sejao i žeo pšenico, trgao kukarčo, kosio

detelco i travo poleti i hajdino na jesen, kopao gorice, obrezavao trsje, kalao drva, nakapao gnoj, stepao orehe i brao jabuka i breskvi z gibčnov rokov. Pri vsem tom deli se je jako zbist-rilo njegovo oko. Ne da bi se zavedao, si je on nabirao vnogo lepih prispodob za potlašnji navuk iz katekizmuša i predge, gde je znao tak živo i preprosto pokazati šče tak zamotana pitanja. Kak je Kristuš rād jemao vse svoje najlepše podobe iz narave i družinskoga življenja, je tudi on rad segao po tej živih podobaj iz kmetskoga življenja, gda je glaso reč božo.

To so bila mala dela, ali za Ivana so bila velka, ar jih je delao zavolo lübezni do Boga: tak je bilo vsakše najmenše delo posvečeno.

Ednok sta s starejšim bratom kopala gorice. Zaman se je mantrao, da bi delao vštric z bratom. Večer je ves zmantrani prišeo domo.

— Jaj, mati, ves sam zmantrani; šteo sam dojtj Franca, — se je potožo materi.

— Franc, — je vzela mati Franca na red, — bole pomali delaj ali njemi pa pomori. Sam vidiš, da je slabejši kak ti.

— Ka bi pa pravili lüdje, či ne bi bio pri deli starejši naprej, kak mlajši.

Drügi den pa je prišla iz lyonskoga kloštra edna sestra. Vsakši je dobo eden kepec, Ivan Marija pa je dobo Marijino podobo. Gda sta potli palí delala s Francom, je Ivan vzeo to podobo s sebov, jo pobožno polübo, prle kak sta začnola delati, nato jo je vrgeo pred sebe, kak daleč je mogeo. Gda je prišeo do nje, jo je s poštlivostjov vzeo v roke i napravo, kak prle. Tak je delao z bratom vštric do večera. Doma je veselo pravo materi:

— Dnes sam večkrat zazavao Marijo, pa mi je lepo pomagala, da sam se nikaj ne zmantrao.

Med delom si je premišlavo sam pri sebi, gda je z motikov zasekavao v zemlo: — Jeli, tudi dūšo trbe obdelavati i ž nje mikati slabo travo i tak pripraviti za dobro seme.

Po navádi so po obedí nekelko počivali. Tüdi on¹ je legeo na trato, se napravo, kak da bi spao, v istini pa se je njegovo srce pogučavalo z Bogom.

Na večer so se težaki v čuporaj vračali proti domi i se glasno pogučavali i spevali. Kak pa je spadnola dostakrat tudi reč, ki Ivani ne bila po poli. Zato je namenoma zaostao za drü-gimi i s čislom v roki molo po miloj voli. Dečki so se obračali i se norčarili ž njegove pobožnosti, malo jih je bilo, ki so občüdüvali njegovo modrost pa dobroto. Ali on je mučao i dale molo. Nikdar ne prišla žaliva reč prek njegovih vüst. Dostakrat njemi je šteri dečko skrio motiko ali lopato med trnje ali v živo mejo — on pa jo je z blaženim nasmehom iskao, dokeč ne najšeo.

To so bile jakosti, ki so na vsakši način mogle obroditi sad . . .

Napoleon je sprevido, da se brez vere ne da napraviti ni-

kaj trdnoga i stalnoga. Zlata zorja se je začnola svetiti tudi za francoske katoličance.

Kakše sveto i blaženo veselje je spreletelo ljudi, gda so zazvonili vsi zvonovje v dardijskoj cerkvi, šterih glas je bio že deset let zavezani. Glasi teh zvonov so radostno plavali k čistomi nebi. Niedno oko ne ostalo suho. Nad cerkvenimi dverami so plapolale bele zastave, rože so pokrivalo zemlo i pot, gde je šla prošecija. Lüdje pa so stopali dva po dva i spevali: — Jezik moj, skrivnost opevaj, — i šli za Najsvetejšim, ki ga je noso duhovnik po vulicaj. Ivana je do duše prevzela vsa ta lepota, srce njemi je spevalo od veselja.

Zato je odzdaj vsikdar, gda je vtégno, zavino v cerkev, prle kak je šo na delo. Poleti so se paščili z delom, ar je podnevi vroče. Zato je trbelo stanoti prle kak je zišlo sunce. Gda je zazvono delaven den k meši, je že on žeo na njivi ali spravlaao seno. Oddaleč je zmolo pet očanašov i zdravih Marij i se tak zedino z mešnikom. Nato je obüdo gorečo želó, da bi prijaó Kristušovo telo i nebeska milina se njemi je razlejala po obrazi. Pri vsem tom je pa bio jako delaven. Nišče ne prišeo prle na njive kak Ivan Marija i v vsvoj vesi ne bilo najti boušega težaka, kak je bio on. Pri vsem tom je vsikdar stopo pred oltar, gda je samo mogeo.

Edna sama molitev je bilo njegovo delo i življenje. Najraj je meo navadne molitve, kak Oče naš, Zdrava Marija, Dika bodi, Vera, Angeo Gospodnov i sv. čislo. Dostakrat je premišljavao tudi čüde i trpljenje Kristušovo. Vsakši večer je čteo z materjov i sestrov Katarinov iz evangelija pa življenja svetcov za prišestni den.

Poleg svetkov je meo samo šče čas po večeraj. V štali, gde je spao, je bila mala policá, štera se šče dnes vidi. Tü je meo duhovne knige: Eyangelije pa Hodi za Kristušom. Tü je vsakši večer šče pali za sebe čteo pri slaboj svetlobi olenke. Starejši brat Franc, ki je spao ž njim vküper, bi rad spao, zato je to povedao materi. Ona ga je pokarala, da naj ne verestüje tak dugo, liki si naj raj počine. Ivan je bogao mater; ali v kmici, gda je Franc zaspao, je on ležao i mislo na Boga i svojo prišestnost i posluššao bože navdihe. Brez dvojbe je posluššao, kak se njemi je iz globine duše zdigavao glas — Hodi za menov...

I resan Ivan Marija je šteo postati duhovnik. Ali kak? V sedemnajstom leti je že, pa se naj začne komaj zdaj včiti latinski, gda šče niti osnovne šole ne do konca zvršo? Ka do si pa domači mislili? Za mater se ne bojao, ona bo rada darüvala Bogi svojega lüblenca. Ali oča! Franca čaka soldačija, oča je slab, on pa dober težak. Sestra Katarina se je oženila i trbe njoj deo.

Svojoj tetici, Margeti Humbert je povedao: — Či bi bio duhovnik, bi vnogo düš pridobo. Ja, düše rešavati, to je bio njegov cio. Vido je, kelko far je brezi duhovnika, kelko zapüščene dece brezi verskoga navuka i svestev. Žetev, zrela žetev je, pa nema što žeti. Oča je pravo, da on nema zadosta penez, da bi

mogeo plaćivati stroške za njim, more dati Katarini deo i Franca odkupiti od soldačije. Pa te šće to v časi, gda je bilo življenje za duhovniški stan tak žmetno i zaničavano, što naj bi prevzeo šolanje 18 letnoga dečka? Ne, oča se nikak ne dao preprosiť.

Pa Ivan Marija ne zgūbo poguma. Ne se lehkomišelnio oprijao te misli, da bi se posveto Bogi, nišće ne mogeo bole jasno gledati znake duhovniškoga zvanja, kak on.

Skoro dve leti je trpela ta tiha borba med njim i očom. Ali Bog je ne zavrgao njegovih prošenj.

Za plivanoša je bio za stalno namešćeni v Ecullyji g. Balley. Glavno skrb si je najprle nadjao, da si poišće mlade dečke, ki majo veselje do duhovniškoga stana.

Obiskavao je bogate i siromaške hiže i iskao deco, na šteroj bi opazo znake božega zvanja. Tak je že meo v šoli dva dečka.

Vianneyova žena je pravila moži, da lahko zdaj dá šolati Ivana z najmenšimi stroški. Hodo bi v šolo k plivanoši Balleyi, jest bi pa hodo k tetrici Margeti. Tūdi oča se je zadovoljio s tem. Ivan je čūto, kak so se njemi širile prsi od vūpanja.

Obe ženski sta šle k plivanoši i njemi razložile Ivanovo gorečo želo.

— Ali jaz nemrem nikak več sprijati nikšega dečka. Nemrem pa nemrem, — se je brano plivanoš. Ženski sta se tūdi ne včasi popūstile i po dugom prigovarjanji je dovalo, da naj pozovejo dečka pred njega.

I ponizen težak na poli pa v gorica j stopo pred njega. Velki, devetnajstletni, mršavi, bledi ali čeden dečko je stao pred njim. Po nekelkom spitavanji je spoznao plivanoš, da je zadosta navčeni v veri. Ivani je zaigrao na vūstnica j sveteo i vdani nasme h. Plivanoš ga je obino i lūbeznivo pravo: — Ne boj se, dragi prijateo, či bo trbelo, bom darūvao samoga sebe za tebe.

Tak se je napoto Ivan Marija drūgoč v Ecully na šolanje, ki je bilo edno samo veliko trpljenje za mladoga Vianneya. Ne je bio slabo nadarjeni ali tope pameti, ne, on je meo vse zmožnosti, da bi sigurno bio med prvimi, či bi se šo šolat v mladih letaj. Tak pa se začno včiti jako kesno. Z velikim trūdom se je včio. V guči je bio inači hiter, živahen pa fini. Či pa je vzeo knigo v roko ali pero, se njemi je vse smelo. Kak da bi njemi pamet zaostala. Tū trbe meti jako dober spomin, njemi pa je zarjaveo v tistom časi, gda se je motika svetila v njegovoj roki. Šće to je pozabo, ka se je malo navčo v domačo j šoli. Či pa se je Ivan srečao s kakšimi težavami, — i to se je zgodilo na vsakši stopaj — se je obrno na maloga dvanajstletnoga Matjaša Loras, šteri se je jako dobro včio. Te njemi je pomagao pri včenjej. Najvekše žmečave njemi je delao latinski jezik.

Zato je molo i proso pomoč iz nebes, ar je bilo žmetno to delo, dosta žmetnejše kak kakšešte v gorica j. Te dvajstiletni dečak se je nagno nad svojo knigo, ki jo je razsvetlaval a mala olenka. V molitvi je proso za pomoč sv. Dūha, da njemi čtenje

vtisne v siromaško glavo. Gđa je drugo zajtro stano, je sprevid, da so njemi vse reči zbežale iz glave.

Ednok ga je mali Loras pred vsemi plüšno, tak ga je razčemerila njegova trda pamet. Ivan pa je poklekno pred njega, ki je bio po svojoj naturi bole vroče krvi i ga proso za odpüščenje. To je tak genolo toga maloga, da ga je obino i sklenola sta odsegamao prísčno prijateljstvo.

Ivan je lübo siromake i jih rad gono v teticino hižo. Gđa je ednoga dneva šo domo v Dardilly, je ednomi siromaki na poti dao svoje nove cipele, štere njemi je küpo oča. Kak pa, ga je oča dostakrat kregao, gđa je prišeo bos domo. Drugoč pa je srečao siromaško žensko z decov i njoj podaro 7 frankov, vse peneze, ka jih je meo.

Tüdi na farofi pri g. Balleyi je opravlaov vsa dela kak hlapec: žagao je drva i prekopavaov ograćek.

Več mesecov je že odbežalo, ali pri njem ne bilo poznati nikšega napredüvanja. On se je ne strašo, molo je, se posto, da je že trüdnost legla na obraz. Zato njemi je pravo g. Balley: — Sinek moj, kakpa trbe moliti i delati pokoro, ali ravnotak se trbe tüdi hraniti, da si ne pokvarimo zdravja.

Ivan je čiduže bole spoznavao, da je to preveč žmetno delo za njega i v njegovoj zmantranoj düši je začno besneti viher. V dühi je gledao domačo hižo, očine njive i delo na poli, ki ga je dosta ležejše opravlaov. Zdaj pa je vse to, od šteroga je duga leta senjao, zgübilo svojo vablivost.

— Jaz idem domo — je z žalostjov pravo g. Balleyi. Zdvojo je nad svojim pozvanjom, či je resan vreden.

To so časi, ki pridejo na vsakšega doraščajočega dijaka.

— Kama ščeš iti, sin moj — njemi je žalostno pravo. — Dobro znaš, da bi tvoj oča jako rad vido, či bi te mogeo pridržati doma. I te? Zbogom vse lepe senje! Zbogom dühovniški stan, zbogom düšno pastirstvo!

Ivan se je zamislo. Da bi se poslovo od misli na rešüvanje düš? Toga Bog nikak ne dopüsti, da bi v tak velkoj žetvi zmenkalo težakov. To njemi je dalo moči i skleno je, da bo peški romao v Louvesc na grob sv. Franca Regis-a, apoštola francoskoga.

Stopo je na pot. S sebov je vzeo samo sv. čislo pa palico. Gdekoli je poproso za kakši milodar, so gledali na njega, kak na nemarnoga tepeša i zapravlivca. Ednok ga je jako mantraov glad i se napoto k hiži z zavüpanjom, da dobi kaj jesti. Notri je sedela ženska, ravno je odmotavala klopko. Gđa se je on oglaso pri dveraj, njemi je podala nit i ga prosila, naj jo vleče vö. Rad njoj je šo na roko, začno je vlećti i gđa je prestopo prag, je ženska naglo zaprla dveri za njim.

Vse puno trpljenja je bilo njegovo romanje. Ali njegovo verno zavüpanje je bilo poplačano, ar gđa se je vrno, je spoznaov, kak lahko njemi ide včenje v glavo.

To romanje njemi je dalo priliko, da je sam sprobao vse nevole siromakov brez strehe i njegovo srce je bilo pali bole mehko i milosrčno proti tem siromakom.

Najbole je veselilo g. Balleya, gda je vido, kak Ivan napredjuje. Ne je već s strahom gledao v bodočnost Vianneyovo, pot se njemi je čiduže bole odpirala.

Med tem je prijaio svestvo sv. potrdjenja, štero vlije v pamet tūdi dūha znanja. Te den so se iz vseh vesi paščili lūdje se, deca, mladina i odrašćeni, ki so šće ne bili firmani. Tej vrli lūdje, ki so že dugo ne vidili pūšpeka, so se ne zbojali duge poti, čiravno je bilo te ravno jako mrzlo i poklekali v sneg, gda se je pripelo pūšpek. Med velkov vnožinov vernoga lūstva i med blaženimi občūtki je sprijaio mladi Vianney moč sv. Dūha v tistoj vesi, gde je prijaio prvo sv. prečiščavanje. Tū je dobo ime „Krstiteo“, štero je odzdaj naprej vsikdar pripisao poleg Ivan Marija. Dve leti je vživao blaženi mir i srečo v svojoj dūši i se pripravlaio na Gospodovo službo.

Ali ednoga dneva je s toga plavoga i čistoga neba vdarila strela i razdrila je komaj zaslūteno srečo: žandar njemi je prineso vojni poziv.

*

Casari Napoleoni je trbelo nove čete za bojno s Španjolci. Zato je pozvao v soldački gvant vse, ki so inači bili oprošćeni službe. Tak tūdi bogoslovce i semeniške gojence ne nehao. Ivan je mogeo iti k soldakom.

S skuznatimi očmi je proso svojega oča, naj njemi najde kakšega namestnika. Po zakoni je najmre bilo dovoljeno, si plaćati namestnika za boj. I resan ga je oča dobo. Ali drūgi den zajtra je najšeo oča na pragi vseh 3000 frankov, ar se je namestnik raj premislo. Zaman je oča iskao mladoga moška, da bi nadomestivao Ivana. Tak je mogeo Ivan sam iti.

Prišeo je v lyonsko kasarno. Gnili gući i grdo obnašanje soldakov ga je jako potrlo i vse to njemi je razjedalo zdravje i moč. Nevarno je zbetežao. Prepelali so ga v varaško bolnico. Samo dva dni je bio v kasarni. — Vladi sam pojo samo eden soldački „komis“, — se je potli rad šengaro. Šteo je iti s soldaki na pot. Ali bio je šće preslab, da bi mogeo iti ž njimi. Ostao je v bolnici. Tū so njemi dali priliko, da bi se lehko ožno soldačke službe. On pa je odločno zavrno to nakano, da bi se iznevero soldačkoj zastavi.

Drūgi den, gda se je zazorilo, se je podao v cerkev, da bi si sproso bože varstvo za pot. Šteo je iti s soldakami. Dugo je molo.

— Tū so se vse moke raztopile, kak sneg na sunci, — je znao praviti. Kelko brig i skrbi je meo zročiti Bogi. Pri tom pa je bežao čas. Komaj je prišeo iz cerkve, je zvedo, da je regiment, šteromi je on pripadao, že zdavna odišeo proti španjolskoj meji...

Razčemerjeni kapitan ga je šteo najprle zapreti, ali dobra vera mladoga soldaka je bila tak odkrita, da njemi je zavūpao, da se naj samo pašći, da bar dosegne zadnjo stražo.

Napoto se je i maršerao celi den i gda je nastopila noć, je bio do smrti zmantrani. Pa tüdi popunoma zdrav šče ne bio. Zavino je nekelko z glavne ceste, se napoto prek razoranih njiv v mali log, da si nekelko odpočine. Seo si je na svoj te-lečnjek i začno moliti sv. čislo, da bi se rešo mračnih misli.

Naednok ga je nagučao mladi možak, njemi vzeme teleč-njek i pravi, naj ide za njim. Ar ga je prijazno nagučao, se je zavüpaao na njega i šo za njim. Ne da bi Ivan znao, da je te moški eden izmed vnoгих pobegnjenecov, ki se skrivlejo po logi, da njim ne bi trbelo iti k soldakom.

Ivan je samo čüto, da je ves spotreti od trüda i da potre-büje ležišče na noči i znao samo to, da je njegov regement odi-šeo že daleč.

Prišla sta v ves Noes (Nö), ki je ležala notri v logi i vi-siko gori v bregaj. Tü so z vekšega živeli lüdje, ki so se od-tegnoli soldačkoj službi, ne da bi to meli za kakši greh.

Možak je poklonkao na dveri sirmaškoga črevlara. Mladi Vianney je vmirao od zmantranosti i glada. Dajo njemi jesti i žena je preminila prte na posteli, gde je Ivan včasi trdno za-spao. Domači so pa šli spat na slamo.

Drügi den ga je pelao pred veškoga poglavara. Toga je jako razveselilo, gda je čüo, da je Ivan študent. V vesi najmre ne bilo nikšega vučitelja. Poglarar ga je nagučao, da je začno včiti deco pa tüdi starejše. Da ga ne bi oblast zasledila, njemi je dao ime Vincenc Hieronim. Kakpa so žandarje od časa do časa prišli v ves, gde je mrgolelo vse puno pobegnjenecov i iskali, či bi koga dobili. Nato so pa šli počivat k poglavari i tam praz-nili kupice . . .

Ivani so določili stan pri dovici Fayot, ki je bila na da-leč okoli znana po svojoj lübeznivoj dobroti. Zato ne čüдно, či ga je vsakši zvao „mati Fayot“. Podnevi se je skrivao v kleti ali v štali, na večer pa se je napoto v ves, zdaj v to, zdaj v ono hižo, gde so ga vsikdar z veseljom sprijali. Tam jim je čteo evangelije i življenje svetcov, nato pa se je prisrčno pugučavao z domačimi. S svojov preprostostjov si je vse pridobo. Či je mogeo, je tüdi odvečara včio deco spoznavati evangelije i živ-lenje svetcov. Kda pa je prišlo sprotoletje, je pomagao lüdem delati po njivaj i ž njimi je sküпно molo.

Doma so pa mislili vsi, zvün plivanoša Balleya, da je mr-tev. Balley je pravo žalostnoj materi: — Mati, ne bojte se za sina. On je ne mrtev, ne betežen. On nikdar ne bo soldak, on bo dühovnik.

Doma se je oča čemerio. Vsakši den so prišli k njemi žandarje, či bi bio gde doma skriti. Že večkrat je mogeo pla-čati štrof. Grozili so njemi, da za kaštigo nastanijo soldake pri njem. — I tej vam bodo pojeli vse do zadnjega, — so ga stra-šili žandarje.

Komaj po več mesecaj so nazadnje zvedili sirmaški stari-šje za svojega sina. On je najmre zbetežao od velkoga dela i v

tom časi tudi mati Fayot. Ona si je šla iskat zdravje. Napotila se je v toplice Charbonnieres (Šarbonjer), ki so ležale blizu njegove domače vasi Dardilly. Ivan njoj je napisal edno pismo za domače.

Gda so domači dobili pismo, je mati jokala od veselja, oča je bil srečen, da še sin živi, ali zahteval je, naj se včasih javi komandi, da ne bo več meo teh nevol.

Da se rešijo teh nevol, se je najmlajši Vianneyov sin ponudil, da vstopi mesto njega v soldaško službo. Šče ne bil star 20 let i za njega šče ne bil pravi čas. Tisti kapitan, ki je štel Ivana zapreti, je zdaj vzel tega mesto Ivana za namestnika i Ivana izbrisal iz seznama. Boža previdnost je tak zavrnila, da je bil Ivan zdaj sloboden. Kakše veselje je nastopilo zdaj za njega, da pali sme iti domo!

Gda so v Noesi zvedili, da on kani iti domo, je zavladala velika žalost po celotni vasi. Vsi ljudje so se paščili, da bi njemu izkazali kem več ljubezni i zahvalnosti. Računali so že naprej, da bo g. Hieronim ednok zastalno duhovnik, ali njemu ne bi mogli že zdaj pripraviti vse, ka potrebuje duhovnik? I resan so njemu iz vseh hiž znašali dare. Mati Fayot njemu je dala vse brisače i robčke, štera je dobila za zdavanje. Eden siromaški krojač njemu je prišel jemati mero za reverendo, kak bodočemu bogoslovci. Gda njemu je zagotovilo, jo je mogel za edno voro obleči, da so ga vidili vsi, kakši bo potli. — Vi tak pridete nazaj k nam za plivanoša, — so njemu pravili veselo. Nekša siromaška ženska je prinesla 30 frankov. To je bila cena, za štero je odala svojega gudeka, njoj pa je ostala samo koza... Eden njegovih vučencov je že zdaj štel plačati stroške za njegov prihod nazaj.

V zimi, gda je sneg pokrival log, se je Vianney za vsikdar poslovil od te preproste i dobre vasi.

Ivanova mati, Marija, je goreče obinola svojega sina, ki je mogel telko pretrpeti. Vnogo, vnogo tihih skuz je zdrknolo po njenom obrazu v tom časi, gda ga ne bilo doma, veliki strah je bil njeno srce. Zdaj pa je mali duhovnik doma! Že v senjaj ga je gledala pri oltari.

Ali ne se je dolgo veselila toga. Nekelko tjednov po njegovem prihodu je za večno zaspala. Spomin i ljubezen na njo sta ga sprejavala skoz celo življenje i gdakoli je spregučal od nje, so se njemu zaskuzile oči.

Ivani so se živo vtisnile v dušo tudi tistivi dve zimi, štere je preživil med ljudmi v logi.

Nikdar ne bilo čuti iz vüst teh ljudi kakše graje, rekši da se je Ivan sam rad ogno soldačiji.

Potli je rad pravo pri razlaganju katekizmuša: — Gda sam bil pobegnjenec, sam se vsikdar bojal, da ne bi zagledno žandarov. Tak tudi grešnik misli, gda ga peče vest, da ga dosegne boža pravica. — (Dale).

Po Kristušovej poti. XIX.

Naj moremo dosta dobroga včiniti, moramo na trda tla stopiti.

1. Vnogo ti morem povedati. Bar bi poslušno i zarazmo.
2. Če ščeš braniti katoličansko vero, brani jo predvsem z močjov tvojih dobrih del.

3. Zvišavati moraš moje jakosti, naj pa ne trpi poleg toga poniznost.

4. Eden mojih darov je tvoja vera, kembole jo hvališ, tembole moreš spoznati dobroto moje milosti.

5. Ne vekše časti, kak če koga sprejemem v svojo Cerkev.

6. Ka je vso bogastvo i vsa znanost proti tej časti!

7. Če bi zarazmo, kak imenitno i hasnovito delo je biti krščenik, bi se ti nevernik smilo i ne bi ga sovražo.

8. Če vučenjaka, ki krščanstva ne pozna, ščemo na krščanstvo navčiti, te moremo včenje tem bole temelito začeti, kem vučenejši je te.

9. Če se što drži krivoga navuka, ne štritaj se ž njim krčevito, to ti je zaman, začni z takšov istinov, štero pripoznava.

10. Če si vučeni človek, živi jakostno i s tem pokaži, da je jakost i istina edno.

11. Jakost i lübezen sta najbolše orožje za premaganje krivoga navuka.

12. Kak bi mogo biti krivi navuk tisti, šteri ma kre svoje strani božo jakost?

13. Kak bi mogo vkaniti tisti apoštol, šteri vmerje ponizno i krotko za mojo vero?

14. Ščeš do pravice priti? Začni s tem, ka se premagaš.

15. Tem hitrej boš šo naprej na poti popolnosti, kem vekša je tvoja poniznost i čistost.

16. Vnogo znati brez trdnih načel je teliko, kak prebivati v hiši, štera se podira i se vetrovje v njo zaganja.

17. Več vredno je menje znati i sveto živeti, kak dosta znati i slabo živeti.

18. Dva največšiva sovražnika istine sta lejkomiselnost i prevzetnost.

19. Gizda i dobičkaželnost potrebujeta vkanjenja, da moreta živeti.

20. Istina je vsikdar prosta, vsikdar trdno stoji, nikdar se ne spremeni i kem bole divje jo preganjajo, tem svetlej se blišči.

21. Sin moj, če potrebujemo vnogo jakosti za to, da včimo nevedne, te modrost i poniznost potrebujeta celo zakladnico, da moreta vučenoga včiti.

22. Če je tvoja vera presvetlena, dobro se navči človeče znanosti. Istine so si sestre i znanost ti bo na pomoč v tom, ka prideš do lüdi i je k Bogi pripelaš.

Kažipot za pobožne duše.

III. Molitev.

9. Zbrano i mirno začni moliti, brez vse vznemerjenosti. Zato je pisao saleški sv. Frančišek nekoj sveto živočoj, a boječoj duši: „Veliki strah, z šterim v molitvi tolažbo iščeš, je zadosta, da nikdar ne najdeš, ka iščeš. Če što pobežečki i nemirno išče zgubleno reč, stokrat se je dotekne, a jo ovarati ne de mogo. Iz te nespametne i nepotrebne bojazni pride samo velika trujava za dušo, iz te pa velika mrzlota i brezbriznost zna shajati“.

Bl. Katarina Labouré.

(1806—1876).

Bog se dostakrat posluži na vitez malih sredstev, da ž njimi doprinese velke reči. Katarina Labouré, ki so jo doma zvali Zoe, je bila navadna deklinica iz francuske vesi Fain-les Montiers. Bila je v 9 leti, kda njoj je mati vmrla. Malo sledkar odide njena starejša sestra v samostan i tak je ona mogla prevzeti vse hižne posle: kūha oči z bratom, nosi jesti na njive i skrbi za maloga betegnoga brata. Poleg pobožnosti se zatajuje i doprinaša žrtve. Pravijo, da je ednok v senjaj vidila duhovnika, v šterom je sledkar spoznala sv. Vincenca Pavlanskoga, kda je vidila njegovo sliko. Te duhovnik, — sv. Vincenc — jo opomene, naj stopi v Družbo vsmilenih sester. V tom pa njoj je nasprotuvao oča. Da odvrne deklinico od njenoga namena, jo oča pošle v Pariz k njenomi brati, gde bi jo naj velikomestno življenje razstreslo. To prebivanje v varaši, šteri bi v dekliničnoj duši mogeo napraviti veliko škodo, je pa Bog odvrno v dobro. Bratova žena jo je včila čteti i pisati, od oče pa njoj je sprosila dovoljenje, da more iti v samostan.

Novicijat je Katarina končala v Parizi v maternoj hiši sester sv. Vincenca. Bila je čedna, skromna i pobožna. Posebno pobožnost je gojila do Bože Matere, štera se njoj je večkrat prikazala i njoj naročila, da razširja takzvano čudotvorno svetinjico. V prikazni njoj je tudi bilo povedano, kakša naj bo svetinjica. Podoba Bl. Dev. Marije z doli spuščenimi rokami, od šterih sijajo svetli žarki, ki so znamenje milosti, štere lūdje dobivlejo po Marijinih rokaj. Okoli podobe pa naj bo napis: „O Marija, brez izvirnoga greha poprijeta, moli za nas, ki k Tebi pribežimo.“ Na drugoj strani svetinjice pa naj bo slovo „M“ i nad njov križec, pod slovov pa Presv. Srce Jezušovo i prečisto Srce Marijino. Katarinin spovednik je v začetki vsemi nasprotuvao; škof pa je stvar strogo preiskao i potom dovalo, da se delajo opisane svetinjice, ar je sama stvar ne mogla škoditi čistosti vere, mogla pa je biti dušam na hasek. V dvema letoma se je v samom Parizi i Lioni razodalo osem milijonov teh sve-

tinjic. Vredno je spomenoti spreobrnjenje židova Alfonza Ratisbonna v Rimi 1842. leta na čuden način po tej svetinji.

Ona pa, štero je Devica Marija izbrala kak sredstvo, po šterom bo delila ljudem milosti, častita sestra Katarina, ostane tiha i ponizna. Po prikazanji je živela ešče 46 let delujoč v ednom pariškom zavetišču za stare siromake. Tü je kühala, čistila hiže, bila je tüdi vratarica. Vse to so nisika dela, či pa se opravljajo s pravim namenom, majo zlato vrednost pred Bogom. Živa verä, trdno vüpanje i goreča lübezen do Boga i bližnjega so njene kreposti. Ves čas svojega življenja je ona vsikdar verno i točno vršila vse predpise svoje redovniške Družbe. — K blaženim je bila prišteta 28. maja 1933 leta, potom, kak sta se dogodili dve čüdežnivi ozdravljeni i to ednoga vojaka i ednoga šestletnoga dečkeca.

N a v u k. Zvün častenja Najsv. Olt. Svestva, je tüdi nežna pobožnost do Marije eden od najbolje važnih kinčov lepote i privlačnosti naše katoličanske vere. Marija je Mati boža, Bogarodica, čista od poprijetnoga i tüdi od najmenšega osebnoga greha. Zato jo sv. Cerkev obsipavle z vekšim častenjom, kak vse druge svetnike. Njoj sta posvečeniva meseca maj i oktober, vsaka sobota v tjedni, v Njeno čäst so vpelane razne pobožnosti, med šterimi je najlepše sv. čislo. Njene podobe ino slike, nošenje Njenoga škapulera i svetinjice s pobožnimi vzdihlaji nam pomagajo v pobožnosti, zvün toga pa so ešče s temi predmeti zvezane posebne pravice i odpüstki.

Pismo našega misijonarčka.

Prečastiti Gospod!

Mogo bi Vam večkrat pisati, se zglasiti, da pa nega nikaj posebnoga, pa ne važnoga, zato pa pišem redkoma.

Naznanjam Vam, da sam več nej v Bagnoli, liki v Bechi, na rojstnom domi našega sv. očo D. Boska, lübitela i vzgojitela mladine. Sem edini klerik asistent v tom zavodi i sem sam Slovenec. Mam 8 vör šole na teden zvün spevanja ino godbe. Dečkov je samo 20, ar je šče zavod ne zadosta prostoren. Zavod sprejema dečke od 16 let pa do 30 let stare, ino samo tiste, šteri nakanijo postati kateheti, iti v misijone i pomagati misijonarom. Včijo se samo dve leti, v šterima se vadijo tüdi v vsakovrstnom deli. Če bi lejko prišlo par dobrih dečkov iz Slov. krajine, po dvema letoma bi že lejko šli v misijone!

Sv. Jožef, naj Vas občüva šče duga leta na etom sveti, naj Vam podeli vse milosti, ka Vaše dühovniško srce žele ino potrebüje, naj Vam pomaga pri vsakom deli, posebno pa pri razširjanji „Marijinoga Lista“, ki je vodilo naše Slov. krajine, tolažba za žalostne, moč za slabe, pravična cesta za dvomlive, veselje za lübitele Jezušove ino Marijine.

Dovolite, Prečastiti, da Vas prošim eden spomin pri Vašoj sv. Daritvi za vse nas sine Slov. krajine, ki smo raztepeni po sveti, posebno pa za misijonare ino nas, ki šče čakamo misijonsko pole. — V tom pričaküvanji Vas pozdravlja Vaš v Presv. Srci Jezušovom — Düh Štefan, sal. klerik.